

længe ved Forhandlinger med den overordentlige Kommission og med det staaende Landbrugsudvalg, og at der efter disse Forhandlinger er blevet udstedt nogle Bekendtgørelser, i Lighed med tidligere Bekendtgørelser, til Gennemførelse af den foreslaaede Ordning. Der synes imidlertid at have foreligget nogle Misforstaaelser med Hensyn til Sagens Behandling. Det har i alt Fald vist sig, at der ikke var den Enighed, som de for mig foreliggende Dokumenter udviste, og jeg har da for at tilvejebringe Fasthed i Sagen fundet det rigtigt at forelægge for Rigsdagen et Forslag, som altsaa nu har den foreliggende Form. Det bygger i alt væsentligt paa de udstedte Bekendtgørelser, fastsætter de Producentpriser, som har været gældende siden 11. Maj, og overlader i øvrigt Mellemløbet til Fastsættelse af Indenrigsministeriet. En saadan Mellemløbet er allerede fastsat, men det er højst sandsynligt, at der maa gøres en vis Ændring heri, idet der synes at være et Mellemlid, som gør sig gældende, og som maa finde sin Plads imellem Producentprisen og den højeste Pris, der overhovedet maa tages.

I øvrigt er det Spørgsmaal, som særlig har været Genstand for Diskussion, Spørgsmaalet om Aflæveringen af Ulden, og Forslaget her gaar da ud paa, at dansk Uld skal aflæveres til samfundsmæssig Brug. Dog forbeholdes der for Uldproducenterne en Ret til at tilbageholde en Del af Uldproduktionen, og denne er i Overensstemmelse med Bekendtgørelsen fastsat til $\frac{1}{4}$ kg af Foraarsulden og $\frac{1}{2}$ kg af Efteraarsulden for hvert til Familien hørende Medlem, og endvidere er det tilføjet, at Producenten i hvert Fald kan tilbageholde Ulden af et Faar, hvorved alle Ejere af kun 1 Faar vil blive unddraget Aflæveringspligten, hvilket baade er en Fordel for dem og rent praktisk set maa siges at være heldigt under Hensyn til de smaa Mængder, det overhovedet vilde paahvile Indehaverne af 1 Faar at aflævere. Der har fra anden Side været Ønske om en formelt noget større Forbeholdsret, saa at man i Stedet for denne Sikring af de smaa Faarejere, dem, der kun havde 1 Faar, ogsaa vilde sikre de større Familier noget mere, nemlig ved at sikre alle 1 kg pr. Medlem. Jeg maa mene, at den foreslaaede Form er langt den bedste, og at det ikke kan gaa an at sikre Ejere af de større Faarebestande mere end det, der her er foreslaaet, hvis man virkelig vil fremskaffe saa meget Uld som muligt til

videre Anvendelse for det danske Samfund.

Ulden skal aflæveres til en Uldcentral, hvorfra den videre fordeles, og Fordelingen sker efter Regler, som dels findes i Lovforslaget, dels skal fastsættes nærmere af Indenrigsministeren, og som skal overvaages og kontrolleres og i hver Maade ledes af et Uldnævn. Om dettes Sammensætning har der været nogen Uenighed. Jeg foreslog et Udvalg paa 14 Medlemmer, fra Venstres Side i det andet Ting foreslog man at sætte Antallet ned til 11. Her møder Lovforslaget med Antallet 17. Grunden til Ønsket om Nedsættelse og Grunden til Ønsket om Udvidelse var den samme, nemlig Ønsket om at give andre Interesser end dem, der fandtes repræsenteret af Tekstiltfabrikantforeningen, en noget større talmæssig Repræsentation end i det oprindelige Lovforslag. Naar Tekstiltfabrikantforeningen i Forslaget har faaet 5 Medlemmer, hænger det sammen med hele denne Sags Løsning, idet Foreningen har erklæret sig villig til at oprette en Uldcentral, økonomisk bære Ansvaret for og lede dette Centralorgan, hvorigenennem Indsamling og Fordeling af Ulden skal foregaa. Man kunde mene, at begge Forslag, baade det, der gik ud paa at tilvejebringe større Lighed i Repræsentationen ved at indskrænke Tekstiltfabrikanternes Antal, og det, som er vedtaget, hvorefter de øvrige Medlemmers Antal udvides, kunde accepteres, og jeg har for mit Vedkommende ogsaa erklæret, at jeg kunde saamænd gaa begge Veje, men man maatte være paa det rene med, hvad Følgerne vilde blive af den Ændring, der fra anden Side var foreslaaet, en Indskrænkning af Tekstiltfabrikanternes Antal, nemlig, at Tekstiltfabrikanterne da ikke vilde vedstaa deres Tilbud om at have Ansvaret for denne Central og Ledelse af den, og at det da vilde blive nødvendigt at have Statscentral. Og medens jeg ellers kan godkende, at noget saadant kan være nyttigt og paa et andet Omraade ogsaa har været medvirkende til Oprettelsen deraf — Ernæringsraadets Bestyrelse af Kornloven er en saadan Statsorganisation —, har jeg ikke fundet noget saadant nødvendigt i Øjeblikket, hvor det private Initiativ har erklæret sig villigt til at paatage sig Ledelsen af denne Sag under et i enhver Henseende virksomt Statstilsyn. — I § 8 er der indført en Bestemmelse om, at Uldgarn, som er fremstillet af den Uld, der saaledes indsamles, skal sælges til Maksimalpriser, en i og for sig selvfølgelig Bestemmelse.